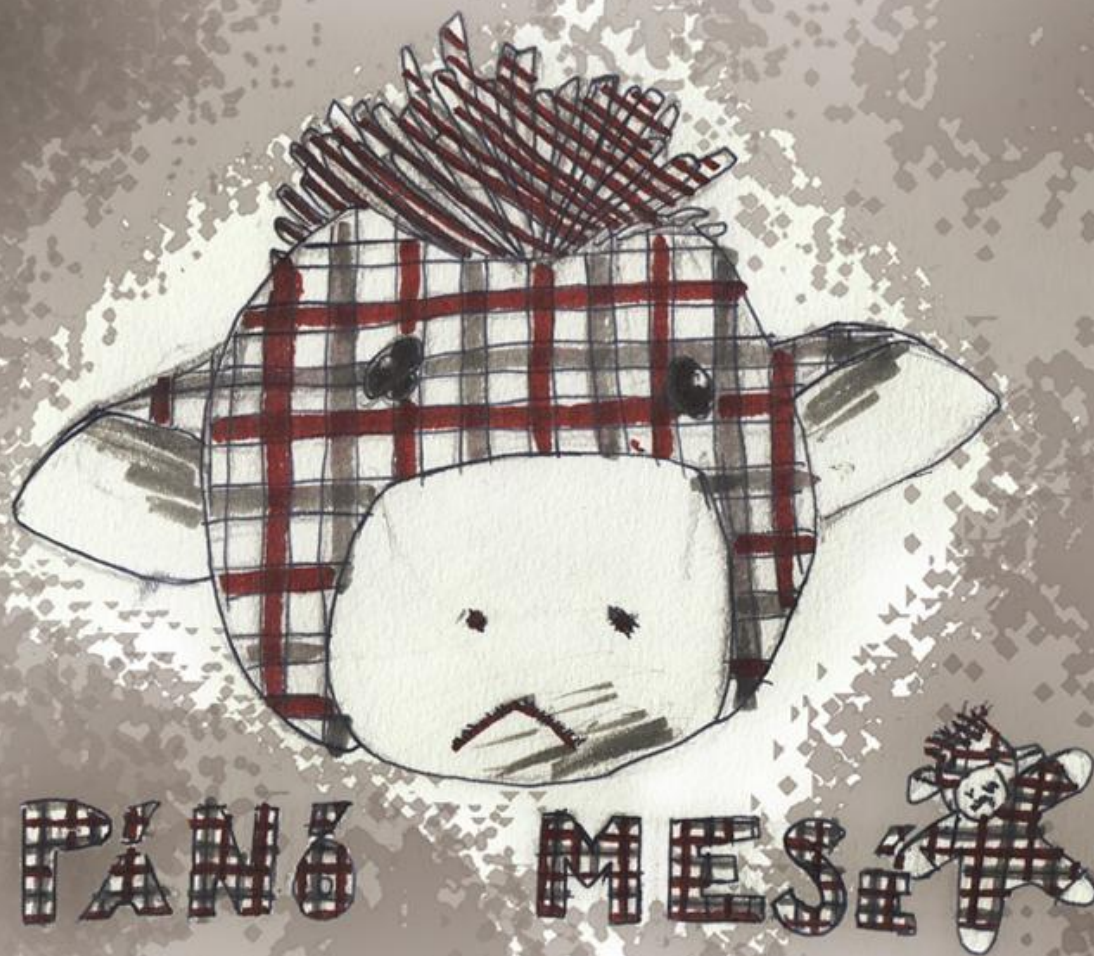

BAKTAY MIKLÓS

1. KÖTET

Baktay Miklós

Pánó mesék – 1. kötet

Nincs meg

Elég az hozzá, hogy a Nagy megunta azt a rossz Pánót. Mert éjszaka mindig elbújt. Olyankor aztán felébresztettem a Nagyit, hogy segítsen megkeresni. Szegény Nagy jött, felhajtotta a takarót, elővette a Pánót, a kezembe nyomta, aztán támo­ly­gott is vissza aludni. Én is lefeküdtem, jól megmarkoltam a Pánó farkoc­sa­tát, aztán elaludtam. Hát egyszer csak érzem, hogy megint nincs meg az a rossz Pánó, sírok, hívom a Nagyit, szegény Nagy jön, benyúl a párna alá, előveszi a Pánót, a kezembe nyomja, aztán támo­lyog vissza aludni. Markolom a farkoc­sa­tát, még sötét van, de érzem, hogy megint nincs meg az a rossz Pánó, sírok, hívom a Nagyit, szegény Nagy jön, felhajtja a lepedőt, előveszi a Pánót, a kezembe nyomja, aztán támo­lyog vissza aludni. Még jobban markolom, még mindig nem hajnalodik, de megint nincs meg az a rossz Pánó, sírok, hívom a Nagyit, szegény Nagy jön, benyúl az ág mögé, előveszi a Pánót, a kezembe nyomja, aztán támo­lyog vissza aludni.

Reggelente aztán egészen kótyagos volt az álmo­ssa­g­tól szegény Nagy. Délután le is szokott feküdni egy kicsit drimálni.

Hát ahol csak lehetett, ott panaszkodott.

– Ez egy olyan tündér aranyos gyerek volt, de újabban nagyon nehéz vele. A helyes kis macik helyett is ezt a csacsit hurcolja, igaz...

Azt sohasem tudom meg, hogy mi az igaz. Viszont abban igaza van, hogy ez a Pánó teljesen kitúrta mind a két macsimat. És tényleg akkor kezdték el mondogatni az emberek, akikkel a nagy mindig nagyon sokat trécselt, hogy

– Hol vannak azok az aranyos macikáid?

– Már nem szeretted azokat a kedves mackókat, egyem a kis szívedet?

– Pedig olyan búbájos voltál azzal a két pihe-puha mackóddal.

Hát éppen ez az, hogy most aztán rám telepedett ez a Pánó és ő kijelentem, minden, csak nem aranyos, kedves és búbájos. Én meg tarthatom a hátam miatta. Próbálom nevelgetni, de inkább csak rosszabb.

Aztán egyik délután csak hallom ám, hogy zakatol a varrógép. Nézem, miért nem drimál a Nagy, bizony azért nem, mert a Pánót varrta. A farkánál fogva hozzávarrta a pizsamám karjához.

– Na, kíváncsi vagyok, hogy most is el tud-e bújni – sóhajtott.

– Jaj de jó, akkor nem megyünk a Manci nénihez!

– Dehogynem.

– És én jöjlek pizsamában.

– Tényleg, az kiment a fejből – kapott a homlokán ülő szemüveghez a Nagy. Mert a szemüveget is ilyen balgán szokta elveszteni, hogy ott ül a homlokán. – Sebjaj, lefejttem. Vagy tudod mit, gyere a pizsamámban. Olyan mint egy szabadidő ruha. Végülis az is.

Na, ezzel jó kutyaszorítóba kerültem. Mert az azért túlzás, hogy így össze-vissza bökködjön a Nagy a Pánót, de pizsamában is szégyelltem volna magam. Végül abban egyeztünk meg, hogy most nem megyünk a Manci nénihez, a Nagy lefejti a Pánót a pizsamámról, én viszont megígérem, hogy többet nem ébresztem fel.

Borzasztó éjszaka volt.

Lefeküdtem, jól megmarkoltam a Pánó farkocskát, aztán úgy aludtam el. Hát egyszer csak érzem, hogy megint nincs meg az a rossz Pánó, de tartom a számat, nem hívom a Nagyit, benyúlok a párna alá, előveszem a Pánót, nagy nehezen visszaalszom. Még sötét van, de érzem, hogy megint nincs meg az a rossz Pánó, mégsem sírok, mégsem hívom a Nagyit, szegény Nagy hadd aludjon, felhajtom a lepedőt, előveszem a Pánót, nagy nehezen visszaalszom. Még mindig nem hajnalodik, de megint nincs meg az a rossz Pánó, csak kicsit hüppögök, csak nagyon halkán hívom a Nagyit, szegény Nagy jön, benyúl az ágy alá, előveszi a Pánót, a kezembe nyomja, megölel, megdicsér, aztán támoilyog vissza aludni.

A reggelinél elhatároztuk, kötelet kötünk a Pánó nyakára, hogy bármikor odakötözhessük a pizsamám gomblikához, vagy bármihez, csak ne tudjon elszökni.

Ebből aztán persze tanult az a rossz Pánó, mert azóta eszébe sem jut, hogy megszökjön, sőt, inkább hogy meg se lehet szabadulni tőle. Viszont mi meg ott hagytuk a nyakában a kötelet, de ő olyan rossz, hogy most úgy viseli, mint egy nyakkendőt. Amikor végül is először elmentünk vele a Manci nénihez, hát ő azonnal azt kérdezte:

– Hol vannak a Macsijaid?

– Otthon – válaszolt helyettem a Nagyi, még kacsintott is egyet a Manci néniire.

– Értem – mondta Manci néni azon a hangon, amitől rögtön kilelt a hideg, – szóval új barátod van.

Hát én erre nagyon elpirultam.

– Aranyos a nyakkendője – vigasztalt Manci néni, amitől aztán már tényleg nagyon dühös voltam a Pánóra.

– Majd mesélek – mondta a Nagyi vészterhesen.

Azért megkönnyebbülten vittem ki azt a rossz Pánót a kertbe.